

Duch Święty i wolność (2 Kor 3,17)

Kazania poprzednie:

Duch Święty i powołanie, nawrócenie, depozyt, żywe kamienie, dom duchowy, duchowe ofiary, mocarne świadectwo, eklezja, Biblia, przełożeni w Panu, głoszenie Słowa, służba, ja sam, Ciało Chrystusa – inni ludzie wierzący, oblubienica, powtórne przyjście Chrystusa.

2 Kor 3,17 PD. Pan natomiast jest Duchem; gdzie zaś Duch Pana, tam wolność.

Pan jest duchem - gdzie "Pan" oznacza Chrystusa; to skrót myślowy, wyrażający myśl, że Chrystus jako prawodawca Nowego Przymierza znosi literalną interpretację starego Prawa, a wprowadza nową interpretację: duchową i wewnętrzną.

Rz 8:1-4 PD. Teraz jednak nie ma żadnego **potępienia** dla tych, którzy są w Chrystusie Jezusie. 2. Bo prawo Ducha [odnoszące się do] życia w Chrystusie Jezusie **uwolniło** cię od **prawa grzechu i śmierci**. 3. Bo niemoc Prawa, na którą niedomagało z powodu ciała, [przezwywyższył] Bóg, gdy przez zesłanie swego Syna w postaci grzesznego ciała oraz [na ofiarę] za grzech, potępił grzech w ciebie, 4. **aby słuszna norma Prawa spełniła się w nas, którzy nie według ciała postępujemy, lecz według Ducha.**

Wolność od śmierci, grzechu i starotestamentowej interpretacji Prawa.

2 Kor 3,2-6 PD. Wy jesteście naszym listem, napisanym w naszych sercach, rozpoznawanym i czytany przez wszystkich ludzi, 3. dla których jest jasne, że jesteście listem Chrystusa sporządzonym przez naszą usługę, napisanym nie atramentem, ale Duchem Boga żywego, nie tablicach kamiennych, lecz na tablicach żywych serc. 4. Taką zatem mamy ufność przez Chrystusa względem Boga. 5. Nie że sami jesteśmy zdolni przedsięwziąć coś jakby z samych siebie, lecz nasza zdolność jest z Boga, 6. który też **uzdolnił nas do bycia sługami nowego przymierza**, nie litery, lecz ducha, gdyż litera zabija, duch zaś ożywia.

Nikodem:

Jan 3:6 To, co się narodziło z ciała, jest ciałem, a to, co się narodziło z Ducha, jest duchem.

Jan 3:7 Nie dziw się, że powiedziałem: Musicie się narodzić z góry.

Jan 3:8 Wiatr wieje, gdzie chce i słyszysz jego szum, ale nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd odchodzi. Tak jest z każdym, kto się narodził z Ducha.

3:6 PD. „uzdolnił nas do bycia sługami Nowego Przymierza, nie litery, lecz Ducha”. Jest to semityzm - wyrażenie to pochodzi z **Jer 31,33-34**.

33. Lecz takie przymierze zawrę z domem izraelskim po tych dniach, mówi Pan: Złożę mój zakon w ich wnętrzu i wypiszę go na ich sercu. Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem.

34. I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich - mówi Pan - Odpuszczę bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę.

Ap. Paweł robi porównanie Nowego Przymierza ze Starym. Charakter normatywny Starego Przymierza, które zawarł z Bogiem Mojżesz, wyrażał się w Prawie spisany na kamiennych tablicach (Wj 34,28). **Przepisy** Starego Testamentu określały postępek, czyli rozwój, udoskonalenie, przejście od niższego do wyższego etapu, wewnętrzny człowieka. **Zasadą prawa Nowego Przymierza, zawartego w dobrej nowinie, jest Duch Święty.** Przyjęcie Nowego Przymierza oznacza przyjęcie darów Bożych i Ducha Świętego, który swoją mocą i natchnieniami kieruje rozwój, udoskonalenie, przejście od niższego do wyższego etapu, czyli postępek wewnętrzny człowieka.

Litera... zabija, Duch ożywia - prawo starotestamentowe nakładając rozmaite obowiązki nie dawało sił do ich wykonania i dlatego stawało się przyczyną grzechów. W Nowym Przymierzu działa Duch Święty i wspiera wysiłki człowieka, który pragnie żyć prawem dobrej nowiny.

Rz 7,6.8-10 PD. 6. Wiedząc to, że nasz stary człowiek został wespół z nim ukrzyżowany, aby grzeszne ciało zostało unicestwione, byśmy już nadal nie służyli grzechowi; 7. Kto bowiem umarł, uwolniony jest od grzechu. 8. Jeśli tedy umarliśmy z Chrystusem, wierzymy, że też z nim żyć będziemy, 9. Wiedząc, że zmartwychwzbudzony Chrystus już nie umiera, śmierć nad nim już nie panuje. 10. Umarłszy bowiem, dla grzechu raz na zawsze umarł, a żyjąc, żyje dla Boga.

11. Podobnie i wy **uwważajcie** siebie za umarłych dla grzechu, a za żyjących dla Boga w Chrystusie Jezusie, Panu naszym. 12. Niechże więc **nie panuje grzech** w śmiertelnym ciele waszym, abyście nie byli posłusznymi pożądliwościom jego, 13. I **nie oddawajcie** członków swoich grzechowi na oręż nieprawości, ale oddawajcie siebie Bogu jako ożywionych z martwych, a członki swoje Bogu na oręż sprawiedliwości.

14. Albowiem grzech nad wami panować nie będzie, bo nie jesteście pod zakonem, lecz pod łaską.

15. Cóż tedy? Czy mamy grzeszyć, dlatego że nie jesteśmy pod zakonem lecz pod łaską? Przenigdy! 16. Czyż nie wiecie, że jeśli się oddajecie jako słudzy w posłuszeństwo stajecie się sługami tego, komu jesteście posłuszni, czy to grzechu ku śmierci, czy też posłuszeństwa ku sprawiedliwości?

17. Lecz Bogu niech będą dzięki, że wy, którzy byliście sługami grzechu, przyjęliście ze szczerego serca zarys tej nauki, której zostaliście przekazani. 18. A uwolnieni od grzechu, staliście się Sługami sprawiedliwości.

19. Po ludzku mówię przez wzgląd na słabość waszego ciała. Jak bowiem oddawaliście członki wasze na służbę nieczystości i nieprawości ku popełnianiu nieprawości, tak teraz oddawajcie członki wasze na służbę sprawiedliwości ku poświęceniu.

2 Kor 3,7-11 PD. Jeśli zaś **posługa śmierci**, wyryta literami na kamieniach **została zapoczątkowana w chwale**, tak że synowie Izraela nie byli w stanie spojrzeć w twarz Mojżesza z powodu chwały jego twarzy - [chwały przemijającej - 8. czy w ten sposób **tym bardziej posługa Ducha** nie będzie w chwale? 9. Jeśli bowiem w posłudze potępienia jest chwała, **o wiele bardziej obfituje w chwałę posługa sprawiedliwości**. 10. W tym względzie bowiem nie zostało obdarzone chwałą to, co zostało obdarzone chwałą, z powodu przewyższającej chwały. 11. Jeśli bowiem to, co przemija, [rozpoczęło się] za sprawą chwały, tym bardziej jest w chwale to, co trwa.

3:7 Mimo swojej niedoskonałości Stare Przymierze łączyło Izraelitów z Bogiem, a tzw. chwała Boża, która się wśród nich objawiała, była zewnętrznym znakiem Jego obecności, potęgi i majestatu.

Wj 34,29-35. 29. A gdy Mojżesz zstępował z góry Synaj, mając w ręku dwie tablice świadectwa, nie wiedział Mojżesz, gdy zstępował z góry, że skóra na twarzy jego promieniała od rozmowy z Panem. 30. A gdy Aaron i wszyscy synowie izraelscy ujrzeli Mojżesza, spostrzegli, że skóra na twarzy jego promieniała, i bali się przystąpić do niego. 31. Gdy zaś Mojżesz ich przywołał, zwrócili się Aaron i wszyscy przywódcy zboru do niego, a Mojżesz rozmawiał z nimi. 32. Potem przystąpili wszyscy synowie izraelscy, a on przekazał im wszystko to, co Pan rzekł do niego na górze Synaj. 33. A gdy Mojżesz przestał z nimi rozmawiać, włożył zasłonę na swoje oblicze. 34. Ilekroć szedł Mojżesz przed oblicze Pana, by z nim rozmawiać, zdejmował zasłonę aż do swego wyjścia, a gdy wyszedł, mówił do synów izraelskich wszystko, co mu nakazano. 35. A gdy synowie izraelscy patrzyli na twarz Mojżesza, a skóra na twarzy Mojżesza promieniała, Mojżesz nakładał z powrotem zasłonę na swoją twarz, aż do czasu, gdy odchodził, by rozmawiać z nim.

3:8 Chwała Nowego Przymierza nie jest bliżej określona, ale z przedstawionych w kontekście antytez można przypuszczać, że jest ona wewnętrzna, duchowa i pozbawiona zewnętrznych szczegółów, jakie cechowały "chwałę Bożą" w Starym Przymierzu.

3:9 Posługa sprawiedliwości - czyli służba Przymierzu i Prawu, które podaje normy usprawiedliwienia (zbawienia) oraz udziela pomocy do ich zachowania i osiągnięcia w ten sposób tzw. sprawiedliwości.

2 Kor 3,12-16 PD. Mając więc taką nadzieję, **poczynamy sobie z wielką śmiałością**, 13. a nie tak, jak Mojżesz, który kładł zasłonę na swoją twarz, aby synowie Izraela nie patrzyli na koniec tego, co przemijające. 14. Ale ich umysły przestały być wrażliwe. Gdyż aż do dnia dzisiejszego ta sama zasłona pozostaje przy czytaniu starego przymierza, nieodsłonięta, ponieważ usuwa się w Chrystusie. 15. Tak jest aż do dzisiaj, ilekroć czytany jest Mojżesz, zasłona leży na ich sercu; 16. **ilekroć zaś nawróci się do Pana, zasłona zostaje usunięta**.

3:12 **Poczynamy sobie z wielką śmiałością**, swoboda działania. Chodzi o szczerłość i otwartość wobec ludzi i Boga.

14-16 Stary Testament miał charakter przejściowy, bo przygotowywał tylko na przyjście Chrystusa. Treść Starego Testamentu staje się dopiero zrozumiała w perspektywie Nowego. Chrystus jest celem i wypełnieniem Starego Przymierza. Izraelici nie rozumieją prawdziwego sensu Ksiąg Pisma Świętego: zasłona okrywa ich wnętrza.

Rz 10:4 Gdyż końcem Prawa jest Chrystus, dla sprawiedliwości każdego wierzącego.

Ga 3:24 Tak więc Prawo stało się naszym nadzorcą do Chrystusa, abyśmy byli usprawiedliwieni z wiary.

Wolność oznacza brak zewnętrznego przymusu, sytuację, w której człowiek może dokonywać wyborów spośród wszystkich opcji. Najogólniej rzecz biorąc, **wolność to możliwość wyboru**.

Wolność może oznaczać brak osobistego zniewolenia (więzienie, niewolnictwo, praca przymusowa, porwanie), brak ograniczeń ze strony władz (wolność słowa, wolność zgromadzeń) i innych jednostek (szef, bank, szkoła, rodzina), a także zwyczajów społecznych i warunków naturalnych.

Według Pisma Świętego, Bóg stworzył człowieka jako istotę rozumną, a przez to podobną do Boga; został stworzony jako wolny i mający panowanie nad swoimi czynami.

Bóg szanuje wolność człowieka. Można powiedzieć, że Bóg płaci za ten wielki dar, jakim obdarzył tę istotę, którą stworzył na swój obraz i podobieństwo. Pozostaje więc wobec tego daru konsekwentny.

Dopiero pojmując w ten sposób ludzką wolność, można zrozumieć sens istnienia piekła. Bóg pragnie, aby wszyscy zostali zbawieni, ale nikogo nie może do niczego zmusić, gdyż szanuje ludzką wolność i możliwość odrzucenia Go.

Wolność jest ważnym problemem filozoficznym. Mówienie o wolności zakłada istnienie czegoś w człowieku (duszy, umysłu), co potrafi podejmować decyzję. Filozofia często podkreślała, że wolność jest przeciwieństwem ignorancji i ulegania namiętnościom. Wolny jest tylko ten człowiek, który kierując się prawdziwą wiedzą i własnym rozumem może realizować cele, które uważa za pożądane dla siebie.

Wolność jest źródłem godności człowieka. Tylko ona stanowi podstawową rację szacunku dla samego siebie.

Wolność dzieli się często na [wolność od](#) i [wolność do](#). Wolność od (wolność negatywna) oznacza brak przymusu (wolność od prześladowań, wolność od strachu, wolność od głodu), wolność do (czy też prawo do; wolność pozytywna) natomiast rzeczywistą możliwość podejmowania wyborów.

Wolność nie jest właściwością zewnętrzną, lecz powstaje w ludzkiej świadomości, poprzez uświadomienie sobie jej posiadania przez jednostkę i w konsekwencji - społeczeństwo. Następowo to stopniowo w kolejnych okresach historycznych (np. rozpowszechnienie owej świadomości wraz z nastaniem chrześcijaństwa, czy też w okresie reformacji, lub oświecenia).

2 Kor 3,18 PD My wszyscy natomiast odbijając niby w zwierciadle chwałę Pana, przeobrażamy się na obraz jej samej, od chwały w chwałę, dokładnie tak jak od Pańskiego Ducha. (PNPD)

3:18 Oglądamy jak w zwierciadle – z jednej strony: "oglądamy odbicie jak w zwierciadle": chodzi o niedoskonałe poznanie Chrystusa; - chwałę Pana - chwała Chrystusa zmartwychwstałego i uwielbionego. Z drugiej strony: to niedoskonałe poznanie przemienia nas w ten sam obraz. Poznanie Chrystusa jest podstawą wewnętrznej przemiany.

Rz 8:29 Bo tych, których wcześniej poznał, przeznaczył, by posiadli kształt odpowiadający obrazowi Jego Syna, aby On był pierwotnym pośród wielu braci;

Rz 12:2 I przestańcie się podporządkowywać wzorcom tego wieku (A nie upodabniajcie się do tego świata, BW), lecz dajcie się przeobrazić przez odnowę waszego umysłu po to, byście umieli sprawdzić, co jest wola Boża, co jest dobre, przyjemne i doskonałe.

„Z chwały w chwałę” - coraz większy stopień chwały. Chrześcijanin przemienia się na wzór uwielbionego Chrystusa. • Nawiązanie do kazania Ciało Chrystusa: [osobowością Ciała jest Chrystus, nie my](#). Jest nas wielu i Ciało Chrystusa nie jest wypadkową naszych osobowości. Wtedy kryterium jedności byłby nasz charakter i upodobania. Ważnym czynnikiem byłyby oczekiwania każdego z nas oraz tradycja, jaką tworzymy. Domagalibyśmy się, aby inni zaspokajali nasze oczekiwania i zachowywali się tak, aby nas nie urażać.

1Kor 15:49 Przeto jak nosiliśmy obraz ziemskiego człowieka, tak będziemy też nosili obraz niebieskiego człowieka.

Ef 4:13 Aż dojdziemy wszyscy do jedności wiary i poznania Syna Bożego, do męskiej doskonałości, i dorostniemy do wymiarów pełni Chrystusowej,

„Dokładnie tak jak od Pańskiego Ducha” – sprawcą tego jest Duch Pana - Chrystus działa dziś w Kościele przez Ducha Świętego.

Zapowiedź:

• **Duch Święty a tradycja.**

Jedność Kościoła – to unifikacja dzięki literze i tradycji, czy jedność dzięki wolności w Duchu Świętym?